

за да смекчи Далномѣреца, като му жертва той стори.“

И като гледаше мрачно, Ахилъ бързоногий му рече:
„Горко, човѣче, облѣченъ въ безрамность, съ душа себелюбна,
кой отъ Ахайци, покоренъ на тебъ, ще те вече послуша,
въ походъ да тръгне, или пъкъ въвъ битка съ мже да се бори?
Тѣй като не по причина на копиеметци Троянци
дойдохъ азъ тукъ да се бия: предъ менъ не сж съ нищо тѣ криви.
Нивга не сж тѣ откарвали мойтѣ коне, ни телици!
Нивга не сж тѣ въвъ плодната, войнокѣрмачката, Фтия
опустошавали жетвата! Че между насъ се простиратъ
редъ планини тъмносѣнчести, та и морето грѣмливо.
Ала за тебъ, о безсрамний, ний дойдохме тукъ: да се радвашъ,
като мѣстишъ на Троянци за себе си, о кучеокий,
и Менелая! И туй те не грижи, нито пъкъ тревожи!
Още дори и заплашвашъ да вземешъ ти мойта награда,
що я за много трудъ дадохъ менъ синоветѣ ахайски.
Нивга, когато Ахайцитѣ сриваха нѣкой троянски
градъ многолюденъ, азъ нѣмахъ награда на твоята равна.
Въ бурната битка, разбира се, най-много работа свършватъ
моитѣ мишци, обаче, настане ли часъ за подѣлба,
тебъ ще е по-голѣмъ дарѣтъ, а азъ, уморенъ отъ борбата,
тръгвамъ къмъ бързитѣ кораби съ малка, но свидна, награда.
Днеска потеглямъ за Фтия, че много по-харно ще бжде
да си отида съсъ кржглитѣ кораби въ кѣщи. Не мисля
тука, обиденъ, да сбирамъ имотъ и богатство за тебе.“

А Агамемнонъ, могщия царь на мжетѣ, отвѣрна:
„Бѣгай пъкъ, щомъ те сърдцето ти тегли. Не ще ти се моля
заради менъ да останешъ. Край менъ има тука и други,
що би ме съ помощъ почели, а най-вече Зевсъ-Промислителъ.
Ти си ми най-нелюбимий отъ вождитѣ, що той въздига.